Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Περίοδος β΄, φ. 8 (20). Μάιος 2014

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά

Οι «Μάρτυρες του Ιεχωβά» είναι ένα από τα χιλιάδες παρακλάδια του προτεσταντισμού. Προτεσταντισμός (προτεστάντες = διαμαρτυρόμενοι) ονομάζονται οι χριστιανοί που έφυγαν από τον Καθολικισμό (τη «Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία») μετά το 1500 και δημιούργησαν νέες εκδοχές του χριστιανισμού, με πρωταρχικές τους λουθηρανούς (οπαδούς του Λούθηρου) και τους καλβινιστές (οπαδούς του Καλβίνου). Οι ομάδες αυτές, με την πάροδο του χρόνου, διασπάστηκαν ξανά και ξανά, ώστε σήμερα αριθμούν χιλιάδες μικρές και μεγάλες αιρέσεις («παραφυάδες»).

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά (ΜτΙ) είναι η μεγαλύτερη ομάδα από πολλές, που προήλθαν από τα θρησκευτικά παρακλάδια των «Σπουδαστών της Γραφής», που δημιουργήθηκαν στην Αμερική το 1874 από τον Κάρολο Ρώσσελ και μέχρι σήμερα εξαπλώθηκαν σε πάρα πολλές χώρες, αλλά και στη χώρα μας. Η έδρα τους είναι στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης, όπου εδρεύει η ηγεσία τους (το «Κυβερνόν Σώμα»).

Βασικές ιδέες των ΜτΙ, που τους διαφοροποιούν από την Ορθοδοξία

Οι ΜτΙ έχουν ως βάση της πίστης τους την Παλαιά Διαθήκη (αν και οι ίδιοι ίσως δεν το συνειδητοποιούν), γι' αυτό και η ματιά, με την οποία βλέπουν το χριστιανισμό, είναι περισσότερο ιουδαϊκή παρά χριστιανική. Έτσι:

– Δεν πιστεύουν στην Αγία Τριάδα (τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, δηλ. το χριστιανικό Θεό), αλλά θεωρούν ότι μόνο ο Πατέρας είναι Θεός. Ο Υιός, που έγινε άνθρωπος (ο Ιησούς Χριστός), νομίζουν ότι είναι άγγελος, το «πρώτο δημιούργημα του Θεού», και μάλιστα ότι είναι το ίδιο πρόσωπο με τον αρχάγγελο Μιχαήλ. Το Άγιο Πνεύμα νομίζουν ότι δεν είναι ιδιαίτερο Πρόσωπο – με δική του βούληση, φωνή, δύναμη κ.τ.λ. – αλλά μόνο «η ενεργός δύναμη του Θεού».

– Θεωρούν ότι το όνομα του Θεού είναι «Ιεχωβά». Η λέξη αυτή προέρχεται από το εβραϊκό Γιαχβέ (= Αυτός που υπάρχει), με την οποία απάντησε ο Θεός στο Μωυσή, όταν εκείνος Τον ρώτησε «ποιο είναι το όνομά Σου;» (Παλ. Διαθήκη, Έξοδος, κεφ. 3, στίχ. 13-14). Πιστεύουν ότι μόνο όποιος ονομάζει το Θεό «Ιεχωβά» είναι αληθινός χριστιανός και μπορεί να σωθεί (θα το σχολιάσουμε παρακάτω αυτό).

– Όπως όλοι οι προτεστάντες, αρνούνται να τιμήσουν την Παναγία και τους αγίους, αλλά και στο σταυρό του Χριστού (διδάσκουν μάλιστα ότι ο Χριστός δε σταυρώθηκε σε σταυρό, αλλά σε ένα όρθιο πάσσαλο). Απορρίπτουν τις εικόνες, τους ιερείς, τα Μυστήρια, τα μνημόσυνα και την άποψη ότι οι ψυχές των νεκρών ζουν στον «ουρανό» (στον κόσμο των ψυχών) περιμένοντας την ανάσταση όλων στη Δευτέρα Παρουσία.

– Θεωρούν ότι από την αρχή μέχρι το τέλος του κόσμου θα υπάρξουν 144.000 άγιοι, που θα αναστηθούν πρώτοι και θα βασιλεύσουν στον κόσμο μαζί με το Χριστό για χίλια χρόνια. Μετά τα χίλια χρόνια θα γίνει η ανάσταση των υπόλοιπων ανθρώπων, μόνο εκείνων που θα πάνε στον παράδεισο (που είναι η ίδια η Γη), ενώ εκείνοι που δε θα σωθούν θα αφανιστούν. Πιστεύουν επίσης ότι στο τέλος του κόσμου ο Θεός θα εξολοθρεύσει όλους εκείνους που δεν Τον πιστεύουν μ' ένα τρομερό πόλεμο, τον Αρμαγεδδώνα.

Όλα αυτά προέρχονται από την Αποκάλυψη του Ιωάννη, την οποία οι ΜτΙ ερμηνεύουν ανάλογα με τις απόψεις τους. Έχουν μάλιστα προφητεύσει πολλές φορές συγκεκριμένες χρονολογίες για τη Δευτέρα Παρουσία (π.χ. 1914, 1925, 1975) και, αφού πλέον έχουν διαψευστεί, διδάσκουν τώρα ότι η Δευτ. Παρουσία έγινε… αόρατα το 1914 και περιμένουν ν' αρχίσουν τα «χίλια χρόνια της βασιλείας του Χριστού στη Γη».

– Είναι γνωστό ότι οι ΜτΙ αρνούνται να υπηρετήσουν στο στρατό (επειδή πιστεύουν πως όλα τα κράτη ανήκουν στο διάβολο) και απορρίπτουν τη μετάγγιση αίματος, προτιμώντας να πεθάνουν οι ίδιοι ή τα παιδιά τους, παρά να τους βάλουν αίμα άλλου ανθρώπου. Τέλος, όταν ένας ΜτΙ φύγει από την Οργάνωσή τους (έτσι ονομάζουν τη θρησκεία τους), τον «αποκόπτουν», δηλ. παύουν να έχουν πια σχέση μαζί του, ακόμη κι αν είναι μέλος της οικογένειάς τους.

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά ως προτεστάντες

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά δεν παραδέχονται ότι η οργάνωσή τους είναι απλώς ένα από τα πολλά παρακλάδια του προτεσταντισμού, παρά το ότι οι θρησκευτικές καταβολές του ιδρυτή τους, Κάρολου Ρώσσελ, αποτελούν μια μετεξέλιξη των ιδεών της προτεσταντικής κίνησης των Αντβεντιστών.

Όμως, εκτός απ' αυτό, όλα τα βασικά χαρακτηριστικά των ΜτΙ είναι προϊόντα του προτεσταντισμού και προέρχονται από τις προτεσταντικές ρίζες τους.

Ας τα δούμε εν συντομία:

1) Η ιδέα ότι η μόνη πηγή της χριστιανικής αλήθειας είναι η Αγία Γραφή. Πρόκειται για το θεμελιώδες δόγμα του προτεσταντισμού, το περίφημα Sola Scriptura (= «Μόνο Γραφή»). Το δόγμα αυτό επινοήθηκε αναγκαστικά από το Λούθηρο (τον πατέρα του προτεσταντισμού κατά το 16ο αιώνα μ.Χ.), για να μπορέσει να παρακάμψει το κύρος των ερμηνευτών που ανήκαν στον Καθολικισμό («Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία»), ιδιαίτερα εκείνων που θεωρούνταν άγιοι. Έτσι όμως, χωρίς να καταλαβαίνει το μέγεθος του σφάλματός του, απέρριψε και το κύρος των Πατέρων της Εκκλησίας, που ήταν όντως άγιοι και που αποτελούν τους πνευματικούς διδασκάλους των χριστιανών ήδη αμέσως μετά τους αποστόλους. Αυτούς, ο Λούθηρος και κατόπιν όλοι οι προτεστάντες τους απέρριψαν, αρνούμενοι το θείο φωτισμό τους και τιτλοφορώντας τις διδασκαλίες τους «παραδόσεις ανθρώπων», συνεπώς στερημένες της χάριτος του Αγίου Πνεύματος.

Βέβαια, το Sola Scriptura («Μόνο Γραφή») η ίδια η Αγία Γραφή δεν το δέχεται, αφού:

α) σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι άγιοι που πρωταγωνιστούν στην Αγία Γραφή (προφήτες και απόστολοι) λαμβάνουν αποκάλυψη απευθείας από το Θεό και όχι μελετώντας τις Γραφές, ενώ β) ο απόστολος Παύλος λέει στο Β' Θεσσαλονικείς, 2, 15: «Άρα ουν, αδελφοί, στήκετε, και κρατείτε τας παραδόσεις ας εδιδάχθητε είτε διά λόγου είτε δι' επιστολής ημών» – άρα κατά τον Παύλο ο χριστιανισμός έχει μεταδοθεί και προφορικά και όχι μόνο μέσω κειμένων.

Ο τρόπος που λειτουργούσαν ή νήστευαν οι πρώτοι χριστιανοί π.χ. δεν περιγράφεται στην Αγία Γραφή! Άρα μήπως «δε λειτουργούσαν» και «δε νήστευαν»; Όχι, και τα δύο αναφέρεται ότι τα έπρατταν (Πράξεις των Αποοστόλων, 13, 2), χωρίς όμως να τα έχουν παραλάβει μέσω κάποιου «ιερού βιβλίου». Αποτελούσαν πρακτικές που είχαν μεταδοθεί από τους αποστόλους στην πράξη και δε χρειάζονταν να καταγραφούν στα αποστολικά κείμενα, δηλ. εκείνα που κατόπιν αποτέλεσαν την Καινή Διαθήκη. Το ίδιο ισχύει και για ερωτήματα όπως: μήπως οι πρώτοι χριστιανοί δεν είχαν ιερείς; μήπως δεν πίστευαν στην Αγία Τριάδα; μήπως δεν τιμούσαν το σταυρό, την Παναγία και τους αγίους; μήπως, μήπως… κ.τ.λ.

Βέβαια, οι προτεστάντες επέλεξαν το Sola Scriptura ως τη μόνη ασφαλή βάση για να βρουν την αυθεντική εκδοχή του χριστιανισμού, επειδή τους χώριζε ένα χάσμα 15 αιώνων από την πρωτοχριστιανική εποχή. **Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν χωρίζεται από την πρωτοχριστιανική εποχή με κανένα χάσμα, αλλά ενώνεται μέσω της αδιάσπαστης αλυσίδας των αγίων της, από τους ίδιους τους αποστόλους και τους άμεσους μαθητές τους μέχρι σήμερα.** Γι' αυτό και σ' εμάς δεν τίθεται θέμα «διαφωνίας» και «αντίθεσης» μεταξύ Αγίας Γραφής και παράδοσης: και τα δύο παραδόθηκαν στους ανθρώπους από τους αποστόλους και διαφυλάχτηκαν μέσα στους αιώνες.

Οι ΜτΙ, εξάλλου, δεν έχουν στ' αλήθεια ως βάση της διδασκαλίας τους μόνο την Αγία Γραφή, αλλά κυρίως τις διδασκαλίες του «Κυβερνώντος Σώματος» της Οργάνωσής τους, που δημοσιεύονται στα περιοδικά *Σκοπιά* και *Ξύπνα*. Με βάση αυτές τις διδασκαλίες ερμηνεύουν την Αγία Γραφή.

2) Για να παρακάμψει τη διδασκαλία των αγίων, ο προτεσταντισμός επινόησε και το επόμενο δόγμα του, **την «αποστασία της Εκκλησίας αμέσως μετά το θάνατο των αποστόλων»**, και τη νόθευση του αυθεντικού (βιβλικού) χριστιανισμού από τους Πατέρες της Εκκλησίας, ακόμη και το 2ο αι. μ.Χ., με ειδωλολατρικές και φιλοσοφικές επιρροές.

Φυσικά, η ιδέα ότι η Εκκλησία αποστάτησε (ολόκληρη!) είναι αυθαίρετη. Επιχειρείται η τεκμηρίωσή της σε σημεία της Καινής Διαθήκης όπου γίνεται λόγος για τη μεγάλη αποστασία των τελευταίων ημερών, αλλά εκεί – ακόμη κι αν θεωρήσουμε ότι μιλάει για μια περίοδο κρίσης που αρχίζει αμέσως μετά τους αποστόλους, αφού από την ανάσταση του Χριστού και μετά ήδη μπαίνουμε στις έσχατες μέρες – σε καμία περίπτωση δεν αναφέρεται συνολική αποστασία της Εκκλησίας ως σώματος Χριστού με κεφαλή το Χριστό, αλλά μόνο συγκεκριμένων προσώπων.

Ολόκληρη η Εκκλησία δεν είναι δυνατόν να αποστάτησε, γιατί τότε το Άγιο Πνεύμα απέτυχε στο έργο Του, οι «πύλες του άδη» νίκησαν την Εκκλησία (αντίθετα με τη διαβεβαίωση του Ιησού στο Ματθ. 16, 18), ενώ δε φαίνεται να εκπληρώνεται πουθενά η υπόσχεση του Κυρίου ότι θα είναι με τους χριστιανούς «όλες τις ημέρες μέχρι τη συντέλεια του αιώνων» (Ματθ. 28, 20). Εξάλλου, η ίδια η Εκκλησία, όπως είπαμε, είναι σώμα Χριστού με κεφαλή το Χριστό **(ο Χριστός είναι μέλος της Εκκλησίας και μάλιστα το σημαντικότερο, το κεφάλι)**, συνεπώς δε γίνεται να αποστάτησε, ώστε να υπάρχει κενό πίστης από

τους αποστόλους μέχρι τον εκάστοτε προτεστάντη ιδρυτή κάποιας εκκλησιαστικής οργάνωσης, που φαντάζεται ότι ο ίδιος και η οργάνωσή του διασώζουν τη χριστιανική αλήθεια – κοινός τόπος σε όλα τα προτεσταντικά παρακλάδια.

Επίσης, οι διδάσκαλοι της Εκκλησίας αμέσως μετά τους αποστόλους είναι οι ίδιοι οι μαθητές των αποστόλων, που εκείνοι επέλεξαν και τοποθέτησαν στις θέσεις τους. Ανάμεσά τους είναι οι άγιοι Τίτος, Τιμόθεος, Κλήμης Ρώμης, οι ευαγγελιστές Λουκάς και Μάρκος κ.π.ά. Αποστάτες ήταν όλοι αυτοί; **Από τα γραπτά αυτών των αρχαίων (πρωτοχριστιανών) αγίων, όπως οι άγιοι Ιγνάτιος ο Θεοφόρος και Πολύκαρπος Σμύρνης, διαπιστώνουμε ότι η Εκκλησία του 1ου και 2ου αι. μ.Χ. είναι ίδια με Εκκλησία των επόμενων αιώνων και τελικά με την Ορθόδοξη.** Τα γραπτά αυτών των αγίων δε μπορεί να γίνουν αποδεκτά χωρίς πρόβλημα από τους προτεστάντες. Όμως, αν αυτοί οι άγιοι υπήρξαν αποστάτες, πού είναι οι αντιδράσεις όλων των υπολοίπων και πώς είναι δυνατόν να κατάφεραν ν' αλλάξουν ολόκληρη τη φυσιογνωμία του χριστιανισμού;

Για κάθε ειλικρινή μελετητή, τα κείμενα των αγίων του 2ου αι. μ.Χ. διασώζουν την αυθεντικότητα της Εκκλησίας, αυτά που οι άγιοι παρέλαβαν από τους άμεσους διδασκάλους τους, τους αποστόλους και μαθητές του Χριστού. Γι' αυτό και πολλοί προτεστάντες, μελετώντας τα, έχουν μεταστραφεί στην Ορθοδοξία, ενώ οι υπόλοιποι, όσοι τα μελετούν, προτιμούν να τα θάψουν κάτω απ' το χαλί τιτλοφορώντας τα «προϊόντα αποστασίας».

3) Η χρήση του εβραϊκού (Μασοριτικού) κειμένου της Παλαιάς Διαθήκης, αντί για τη Μετάφραση των 70 (Ο') που χρησιμοποιούσε και χρησιμοποιεί πάντα η Εκκλησία. Ο Λούθηρος απέρριψε τους Ο' (δηλ. τη μετάφραση της Παλ. Διαθήκης στα ελληνικά, που είχε γίνει τον 3ο αι. π.Χ.) και υιοθέτησε το Μασοριτικό, νομίζοντας πως έτσι ανακαλύπτει την αρχαιότερη και άρα γνησιότερη εκδοχή της Παλ. Διαθήκης. Έτσι, έπαθε τα εξής: α) απέρριψε 10 ολόκληρα βιβλία της Παλ. Διαθήκης, που ήταν γραμμένα απ' ευθείας στα ελληνικά και δεν περιελήφθησαν ποτέ στην Εβραϊκή Βίβλο! β) ήρθε σε αντίθεση με την ίδια την Καινή Διαθήκη, γιατί εκεί οι παραπομπές στην Παλαιά γίνονται με εδάφια των Ο'!

Οι ΜτΙ δεν αποδέχτηκαν αυτούσιο το Μασοριτικό, αλλά **κατασκεύασαν ένα νέο κείμενο της Αγίας Γραφής, τη «Μετάφραση Νέου Κόσμου»**, όπου όμως – όπως ήταν αναμενόμενο – η Παλαιά Διαθήκη έχει ως βάση το εβραϊκό κείμενο. **Είναι μια «επιστημονική» μετάφραση της Βίβλου, τροποποιημένη κατά τις απόψεις τους.**

Πάντως, πρέπει να τονίσουμε ότι είναι παράδοξο μια οργάνωση «μελετητών των Γραφών» να θεωρεί εγκυρότερες τις απόψεις σύγχρονων φιλολόγων, όσα πτυχία κι αν έχουν, από τις απόψεις των ίδιων των συγγραφέων της Καινής Διαθήκης, που παρέθεταν αποσπάσματα από τους Ο', το κείμενο των οποίων αποτελεί από την αρχή και για όλους τους αιώνες την Παλαιά Διαθήκη των αληθινών χριστιανών, δηλαδή της Εκκλησίας ανατολής και δύσης (στη δύση η χρήση του διατηρήθηκε από τους Ρωμαιοκαθολικούς, παρότι ο ρωμαιοκαθολικισμός δεν αποτελεί συνέχεια της πίστης των αρχαίων δυτικών χριστιανών, αλλά αίρεση με πάρα πολλές αποκλίσεις που επικράτησε γύρω στο 1000 μ.Χ.).

4) Με αποκλίσεις, ανάλογα με τον προτεσταντικό κλάδο όπου ανήκουν, οι προτεστάντες **απορρίπτουν την ειδική ιεροσύνη** (τους ιερείς), **υποβιβάζουν τα Μυστήρια σε απλές συμβολικές τελετές, δεν κάνουν το σταυρό τους**, ακόμη κι όταν τον χρησιμοποιούν ως χριστιανικό σύμβολο (ενώ οι ΜτΙ ούτε κι αυτό το κάνουν), ενώ συλλήβδην **δεν αναγνωρίζουν την ιερότητα των εικόνων, δεν τιμούν την Παναγία και τους αγίους**, ούτε μιλάνε με αυτούς, ούτε και προσεύχονται για τους νεκρούς, νομίζοντας πως οι ψυχές κοιμούνται κατά το διάστημα από το σωματικό θάνατο μέχρι την τελική ανάσταση.

Όλες αυτές οι δοξασίες των ΜτΙ είναι προϊόντα των προτεσταντικών καταβολών τους, για τα οποία στη συνέχεια αναζητήθηκαν βιβλικά ερείσματα και, για να βρεθούν, επανερμηνεύτηκαν ως σύμβολα, αλληγορίες και οράματα χωρίς αληθινό περιεχόμενο όλα τα σημεία της Αγίας Γραφής που φανερώνουν το αντίθετο.

Μάλιστα την τιμή προς την Παναγία και το σταυρό οι ΜτΙ τη χαρακτηρίζουν «λατρεία» («της Μαρίας» και του σταυρού) και την πίστη στη ζωή των ψυχών μετά το θάνατο τη χαρακτηρίζουν «αθανασία της ψυχής», για να δείξουν πως πρόκειται για επιδράσεις από την ειδωλολατρία και την αρχαία φιλοσοφία. Στην πραγματικότητα, αυτά δεν έχουν καμία σχέση, αλλά αποτελούν διδασκαλίες των χριστιανών εξ αρχής, θεμελιωμένες σε πολλά σημεία της Καινής Διαθήκης, αλλά και στην πραγματική εμπειρία των αγίων χριστιανών των πρώτων γενεών και, κατόπιν, όλων των αγίων όλων των εποχών.

Οι προτεστάντες ωστόσο, μεταξύ αυτών και οι ΜτΙ, την ερμηνεία των σχετικών σημείων της Αγίας Γραφής από την Εκκλησία την απορρίπτουν, ενώ την εμπειρία των αγίων από τη θεία χάρη και τον ουράνιο κόσμο τη θεωρούν δαιμονική πλάνη (γιατί νομίζουν πως «έρχεται σε αντίθεση με τη Βίβλο» – όπως την ερμηνεύουν αυτοί βέβαια) και επίσης την απορρίπτουν.

5) Και απομένουν δύο στοιχεία: ο εσχατολογικός προσανατολισμός των ΜτΙ και η χρήση του ονόματος Ιεχωβά ως «του θείου ονόματος».

Ο εσχατολογικός προσανατολισμός (δηλ. η μόνιμη ενασχόληση με τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού) υπάρχει και σε άλλες προτεσταντικές ομάδες, όπως οι Αντβεντιστές, από τους οποίους γεννήθηκαν οι αρχικές δοξασίες των ΜτΙ. Φυσικά, όλοι οι χριστιανοί είμαστε εσχατολογικά προσανατολισμένοι, αλλά στους ΜτΙ διακρίνω δύο διαφορές από την Ορθοδοξία, εκτός φυσικά από την εμμονή τους με τον ακριβή καθορισμό της χρονολογίας της Δευτέρας Παρουσίας:

α) Φαίνεται να ενδιαφέρονται κατά κύριο λόγο για τις πράξεις του Θεού πάνω στο *σύνολο* της ανθρωπότητας (σα να πρόκειται για ένα πολιτικό πρόγραμμα) και δευτερευόντως για την προσωπική σωτηρία κάθε ανθρώπου. Πρόκειται, κατά τη γνώμη μου, για αντανάκλαση της ιουδαϊκής νοοτροπίας σχετικά με τον περιούσιο λαό. Στην Παλαιά Διαθήκη ο Κύριος καθοδηγούσε το λαό Του ως σύνολο, κι έτσι οι ΜτΙ, που, ως προτεστάντες, είναι υπερβολικά προσκολλημένοι στην Παλ. Διαθήκη, παραβλέπουν τον προσωπικό χαρακτήρα της εν Χριστώ αποκάλυψης.

Αυτό ωστόσο θεωρώ πως έχει σχέση και με την τακτική της «αποκοπής»: ο «λαός του Θεού» γίνεται αυτοδύναμο, που υπερβαίνει τα μέλη του και είναι, ως σύνολο, πιο σημαντικός απ' αυτά, κι έτσι ένα πρόσωπο που «παρεμποδίσει» το σκοπό του Θεού μπορεί να αποβληθεί σαν σάπιο φρούτο, χωρίς να ενδιαφερόμαστε πλέον για τη σωτηρία του.

β) Οι ορθόδοξοι, όπως και οι αρχαίοι χριστιανοί, έχουμε την πρόγευση του παραδείσου ήδη από αυτή τη ζωή, στο βαθμό που ο άνθρωπος ενώνεται με το Θεό εν Χριστώ, μετέχει στη θεία χάρη, γίνεται άγιος. Πρόκειται για την «πρώτη ανάσταση», που αναφέρεται στην Αποκάλυψη. Οι προτεστάντες, για να μην υποχρεωθούν να αναγνωρίσουν αγίους (άρα και θεόπνευστους διδασκάλους και ερμηνευτές που θα πρέπει να ακολουθήσουν), μεταθέτουν τα πάντα για το τέλος, με εξαίρεση τους πεντηκοστιανούς, που έχουν πέσει στην αντίθετη πλάνη και φαντάζονται ότι, πέφτοντας σε έκσταση, βιώνουν το χαρισματική κατάσταση των πρώτων χριστιανών (χωρίς όμως κι αυτοί να παραδέχονται τις γνήσιες χαρισματικές καταστάσεις που συμβαίνουν στους αγίους όλων των εποχών).

Η χρήση του «θείου ονόματος» («Ιεχωβά») είναι μια εξειδικευμένη συνέπεια της υπερβολικής έμφασης όλων των προτεσταντών στην Παλαιά Διαθήκη, υπό το φως της οποίας κατανοούν την Καινή Διαθήκη, αντί για το αντίθετο.

Έτσι, οι ΜτΙ χρησιμοποιούν για το Θεό **ένα όνομα που έχει αποκαλυφθεί στην Παλαιά Διαθήκη** και απορρίπτουν την άποψη ότι **το όνομα, με τον οποίο Τον αποκάλυψε ο Χριστός, είναι «Πατήρ»** (μάλιστα **εισήγαγαν στη «μετάφραση» της Καινής Διαθήκης τον όρο Ιεχωβά σε όλη την έκταση του κειμένου**, θεωρώντας ότι, από «επιστημονική» άποψη, «θα έπρεπε» να υπάρχει!), ενώ απορρίπτουν εντελώς και την πίστη στην ύπαρξη της Αγίας Τριάδας («της Τριάδας»), αφού κατανοούν την Παλαιά Διαθήκη ιουδαϊκά (τυπικό προτεσταντικό χαρακτηριστικό). Έτσι, όλα τα σημεία της Παλαιάς Διαθήκης όπου φαίνεται το πολυπρόσωπο του Θεού (πρώιμες υποδηλώσεις της τριαδικότητας), καθώς και τα σημεία της Καινής Διαθήκης όπου γίνονται αναφορές στην Αγία Τριάδα (όπως στους τελευταίους στίχους του κατά Ματθαίον ευαγγελίου), οι ΜτΙ τα ερμηνεύουν έτσι ή αλλιώς, ώστε να ταιριάζουν με τις πεποιθήσεις τους, και απορρίπτουν την ερμηνεία και τις πεποιθήσεις των αγίων, ακόμη και του πρώτου αιώνα, ως …αντι-γραφικές (αντίθετες προς την Αγία Γραφή)!

Η ερμηνεία της Βίβλου από τους ΜτΙ φυσικά είναι καθαρά φιλολογική, αφού δεν έχουν αγίους που να θεωρηθούν αυθεντικοί ερμηνευτές. Ως γνήσιοι προτεστάντες, θεωρούν ότι ο δρόμος που οδηγεί στη σωστή ερμηνεία της Βίβλου είναι ο δρόμος της λογικής και όχι ο δρόμος της θείας χάριτος. Η ίδια η μελέτη της Βίβλου θεωρούν ότι «είναι πηγή χάριτος», τουλάχιστον για έναν «ειλικρινή μελετητή». Τα ίδια λένε όλοι οι προτεστάντες (δες π.χ. το βιβλίο *Διψώντας για το Θεό*, του πρώην προτεστάντη πάστορα Ματθαίου Γκάλλατιν, που μεταστράφηκε στην Ορθοδοξία όταν ανακάλυψε και μελέτησε τους Πατέρες της Εκκλησίας της αμέσως μετά τους αποστόλους γενιάς, δηλ. τους μαθητές των αποστόλων – τους «Αποστολικούς Πατέρες»).

Το παραπάνω βιβλίο, καθώς και το βιβλίο του π. Πήτερ Γκίλκουϊστ *Καλώς ήλθατε στο σπίτι σας* (όπου εξιστορείται η μεταστροφή στην Ορθοδοξία μιας ολόκληρης προτεσταντικής κοινότητας των ΗΠΑ, μετά από έρευνα των αρχαίων χριστιανικών πηγών) ίσως μπορούν να βοηθήσουν έναν ΜτΙ να κατανοήσει τις πραγματικές ρίζες της διδασκαλίας της Οργάνωσής του και ίσως να καταλάβει για ποιο λόγο η Ορθοδοξία έχει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και απόψεις στο ένα ή το άλλο ζήτημα, καθώς και πώς σχετίζονται αυτά με τις πρωτοχριστιανικές καταβολές και την ίδια την Αγία Γραφή.

Επίσης ένας ιστότοπος με πάρα πολλά άρθρα και μελέτες για τους ΜτΙ είναι ο «Παρατηρητής της Σκοπιάς»: http://www.oodegr.com/paratir/grindex.htm.